

bonamentele

Pentru Sibiu:
50 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr.,
an 5 fl., 1 an 10 fl.
Cartea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarchie:
50 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr.,
an 7 fl., 1 an 14 fl.

România și străinătate:
50 cr., 1/2 an 20 fr., 1 an 40 fr.

Sibiu, 21 August st. v.
sprijinurile noastre sunt mărginită,
în biserică, în scoală, în comună, în
și în jurisdicția de prima in-
pută se dispunem noi însine
noastre, nu s'ar putea găsi
elementele pentru o opoziție

supunând chiar, că nu e vorba de
căptuire, tot este o nesocință
guvernului de a lăsa să se spă-
tre noi numărul celor necăpătuți,
foarte mulți dintre acestia pot
existe catilinare.

Si drept, existențe catilinare pot să
nobili scăpătați și necăpătuți, ba
unii dintre dinișii chiar și acum;
însă, că în Ardeal existențele ca-
maghiare sunt mai mult ori mai
nouă, pe când cele române,
strinse legături cu massele po-
pot să devie o calamitate ele-
e însă vorba numai de căptuire.
vorba de un interes practic.

Maghiarul, *ceteris paribus*, nici în co-
munitate, nici în jurisdicție nu
funcționează între Români cu ace-
ea Românul. Admitând chiar
tot atât de bine ca Românul
bucuriile și interesele poporului
că are aceeași bunăvoie, pe
să o presupunem la Români,
firească, de care se bucură func-
ționari români, cel maghiar
în virtutea unei desăvârșite superio-
pută să șo- căstige.

Înțelege dar, că naționa maghiare
și aleagă cele mai bune puteri
privesc administrația și ju-
diciul, pentru ca astfel să producă în
mentul proprii noastre inferio-
este însă așa.

Se trimit în genere cele mai slabe

deosebi nobili scăpătați, căpătuți
nu sunt de loc oameni, care-i
naționi maghiare, și cu atât
oameni, care pot să căstige sim-
bolilor pentru poporul maghiar.
cu deprinderi ciocoișe și în
pregăti, ei înainte de toate
de zelul normal și se deose-
comoditatea, prin neglijența lor

însă zezoși fiind, ei nu cunosc
poporul, în mijlocul căruia func-
ție în cele mai multe casuri nu
vorbi cu el, și sunt aproape
lipsiți de bunăvoie, pe
administratorul trebuie neapărat să o
administrații sei.

sunt foarte reale serviciile, pe
maghiari le fac țările și naționi maghiare
în massele poporului totdeauna
față cu autoritatea publică și
rezentanții ei: funcționari nostri
scut să desvoalte această aver-

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un sir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrația:

Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumera și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.

Manuscrise nu se înapoiază.

siune până la dușmanie, încât astăzi nu se mai administrează la noi, ci se poartă o luptă infundată între administratori și administrații.

Ne mărginim a indica prin câteva trăsături de condeiu consecuțele acestei lupte.

Luând pe reprezentanții autorității drept misce dușmani ai ei, Românul nu prea e dispus a-i ajuta, ba din contră, impins a le pune pretotindenea pedeci, a voi să le facă viața nesuferită. Astfel întregul aparat administrativ lucrează cu anevoie.

Tocmai prin aceasta însă poporul maghiar perde ceea ce trebuie neapărat să aibă, pentru ca să se poată susține în poziția lui de acum: aparențele superioirității.

Maghiarii, — își dice adăi Românul, — sciu să facă gură, să bată în pinteni, să ne batjocorească, să ne amenințe, dar nu se pricepe la nimic, nu sciu să facă nici o treabă.

Astfel avem în Ardeal o universitate. De sigur această universitate s'a întemeiat mai ales cu scopul de a ne impune nouă, de a înrui asupra noastră. Si era un lucru firesc, ca poporul maghiar să-și adune la această universitate elita puterilor sale. Nu s'a făcut însă așa. Urmarea e, că astăzi tinerii români numai de nevoie se duc la Cluj și se simt foarte nemorociți, că nu-i eartă mijloacele să se ducă căcar la Budapesta, dacă nu la Viena. Si în genere la universitatea din Cluj, aşteptă în mijlocul Ardealului, nu sunt mai mulți tineri români Ardeleni decât la cea din Bucuresci. A intrat în capul Românilor ideea, că la Cluj nu se învață nimic.

Să punem acum existențele catilinare față cu acest spirit produs prin o politică nesocotită în massele poporului român.

Dar nu e destul atât.

Nu trece să fără-ca să li se dea puternice arme de agitație.

Ar trebui să ne întindem prea mult, dacă am voi să înșirăm toate aceste arme. Ne mărginim la cele mai puternice, care li s'au dat în scurtul timp de când s'a înființat „Tribuna“.

Turburările dela Cluj sunt o comoară nesecată.

Dar ne rezervăm a vorbi despre aceasta altă-dată.

Apucături rele.

Era destul să ne dăm seamă de împregiurările în care trăim, pentru ca să prevedem, că Maghiarii se vor folosi de ocazia petrecerii Majestății Sale la Arad, spre a lovi în sentimentele noastre de alipire către Tron.

De căte-ori Români s'au pus în opoziție cu curentele maghiare, Maghiarii strigau, că „Camarilla“ este aceea, care ne-a sumuțat asupra lor. Istorici maghiari de mare autoritate și-au dat silință de a acredita insinuarea, că răscoala dela 1784

a fost pusă la cale de „Camarilla“, ba chiar de însuși împăratul Iosif II. Tot „Camarilla“ a abusat, după părerea Maghiarilor, de noi la 1848. „Camarilla“ a organizat opoziția noastră în timpul „provisorului“ și la începutul erei dualiste. După părerea Maghiarilor, noi nu ne luptăm nici odată pentru interesele noastre, ci servim totdeauna cauza „Camarillei“, și dacă n'ar fi Camarilla, ca să ne sumuțe, noi am fi cei mai supuși robi ai nobilei rase maghiare.

E dar foarte firească tendența cercu- rilor politice maghiare de a ne depărta de „Camarilla“ și de a slabii în noi inclinarea de a ne pune la dispoziția ei și se folosesc de toate ocaziunile spre a ne dice: „Eata, că Tronul, pentru care voi ați săn- gerat, nu vă protege, ci vă lasă la discre- tiunea noastră!“

Aceasta au făcut-o când cu serbarele dela Cluj; tot aceasta trebuiau să facă și acum, cu ocazia primirilor dela Arad.

Majestatea Sa s'a întărit a primi deputațiile deosebitelor autorități politice și bisericesci, ce au venit la cartierul Seu, ca să exprime sentimentele omagiale ale poporației dela hotarele orientale ale împăratiei.

După usurile constituționale răspunsurile date de Majestatea Sa la asemenea ocaziuni se stabilesc în înțelegere cu ministerul responsabil, ele trebuie să intre în vederea acestuia, cătă vreme Tronul voiesce să-l susțină. Dl Coloman Tisza e încă omul situației, se bucură de încrederea Tronului: puteam dar să scim de mai niente, că răspunsurile date de Majestatea Sa vor fi formulate potrivit cu vederile actualelor cercuri guvernamentale. Dar tocmai de aceea, răspunderea pentru aceste răspunsuri, nu atinge decât pe guvernul responsabil, și dacă ele ne vor fi jignind, supărarea noastră numai contra guvernului trebuie să se îndrepteze.

Cu toate aceste guvernul se ascunde în dosul Tronului și cel mai de frunte dintre țările guvernamentale, „Nemzet“, face capital din răspunsurile date de Majestatea Sa.

„În ceea ce privesc relațiile dintre naționalități, — dice „Nemzet“, — o deosebită atenție merită răspunsurile Majestății Sale la discursurile rostită de Episcopul român gr. cat. Pavel, de metropolitul român gr. orient. Miron Roman, de patriarchul sârbesc Angyelici și de comitele suprem al Caraș-Severinului Tabajdi. În cestiunea aceasta nu pentru sănătatea dată se rostesc Majestatea Sa în același mod. Si suntem conviști, — căci aceasta resultă din firea lucrărilor, — că dacă ar avea chiar de o sută de ori să se pronunțe în cestiunea aceasta, n'ar putea să dică și nici n'ar dice în esență, decât tot ceea ce a accentuat la Arad cu această ocazie.

„Cu toate aceste cu durere trebuie să constatăm, că pe lângă parada de loialitate, s'au păstrat în cercurile naționale ultraiste veleitățile absurde de a face distincție între patrie, constituție și lege de o parte, și în alipirea și cre- dința către Tron de alta.“

Absurdă ori nu, noi facem această distincție și nu vom înceta să o facem. Credem, în naivitatea noastră, că este foarte lesne cu puțință, ca să nu fim mulțumiți cu actuala organizație a patriei noastre, nici cu modul, în care se interprează constituția ori se aplică legile și să lucrăm din toate puterile pentru creaarea unui „modus vivendi“ mai potrivit cu interesele dezvoltării pacinice a patriei

noastre, dar în același timp să rămânem nesălbăti în alipirea noastră către Tron și Dimastie și să fim cei mai credincioși supuși ai împăratului, acum Regele nostru.

Încordarea ce s'a produs între noi și Maghiari, nu o vom trece și nu vom să o tremem asupra Tronului, care nu e nici român, nici maghiar, ci stă mai presus de toate, fiindu-ne tuturora comun.

Aceasta e convingerea noastră și dela această convingere nu am pută să ne abatem decât atunci, când am vedea, că și pentru Tron noi suntem fii horopsi ai țării. Aceasta însă nu vom ajunge nici odată!

„Regele constituțional, — urmează „Nemzet“, — și cu această ocazie le-a dat celor ce se cuvine să înțeleagă, că umblă pe căi cu totul rătăcite și că prin distincții meșteșugite (agyafür) nu răspund de loc la constituționalele sale intenții domnesci. Lui Pavel regele i-a amintit „interesele țării“, ear lui Angyelici, al căruia patriotism nepărat e cunoscut, i-a lăudat modul „vrednic de distincție“, în care capul bisericii sârbesc și preoții stăruie, ca credincioșii lor „să fie credincioși cetățeni ai țării“. Față cu Miron Roman, Domnitorul a dat expresiune așteptării, că metropolitul arhiepiscopesc român și organele sale „vor conduce desvoltarea bisericii lor numai în o direcție potrivită cu interesele patriei și ale Tronului“. Față cu Tabajdi a accentuat apoi cu deosebire buna înțelegere frătească între naționalități, ca un lucru, „prin care mai sigur își vor asigura neschimbata sa grație regală“.

„Toate aceste sunt destul de clar și e de dorit, ca aceia, care restămăcesc sistematic și din adins cuvintele, intențile, întregul sistem și spiritul domnirii Regelui, ba chiar nu se marginesc la aceasta, ci și-au dat și tot își mai dă silință de a duce și pe alții în eroare, e de dorit, că interesul lor și al conaționalilor lor să-l înțeleagă pe Regele și să ne înțeleagă și pe noi — ca astfel să ne putem înțelege unii pe alții.“

Ei bine, așa nu ne înțelegem!

Uită domnii dela „Nemzet“, că nu e vorba de cățiva oameni, ci de vreo trei milioane, care au interesele lor, voiața lor, aspirațiile lor, capriile lor, cui și mai place să dică așa. Aceste trei milioane de oameni sunt de părere, că ceea ce vor ei, se potrivește cu adeveratele „interese ale țării“, că ei sunt în adever, „credincioșii cetățeni ai țării“, că nu ei turbură buna înțelegere frătească, ci aceia, care le fac viața nesuferită.

Pe acestia să-i convingă „Nemzet“ dacă-i poate, că n'au dreptate: noi nu o vom face aceasta, căci n'avem nici un interes de a o face.

Din contră suntem conviști, că actuala stare de lucruri, fiind în contradicție cu adeveratele relații ale țării, nu se poate menține pe timp îndelungat: ea e menținută cătă vreme se poate menține. Treaba noastră e să o facem imposibilă, fiindcă ne este insuportabilă; cel ce vrea să contribuim și noi la menținerea ei, acela să-n-o facă suportabilă.

Contra intereselor sale nimeni nu poate să fie angajat: noi mergem înainte și avem consciință, că mergând înainte lucrăm în interesul țării.

Tronul însă rămâne mai presus de luptele noastre, și e un trist semn al timpului, când un organ guvernamental vrea să-l pună la mijloc.

